

Harry Sparnaay

(1944-2017)

Op 12 december 2017 overleed de wereldwijd befaamde Nederlandse basklarinettist Harry Sparnaay op 73-jarige leeftijd. Veel oud-studenten, componisten en collega's hebben bijzondere herinneringen aan hem.

Een gedroomde rasmuzikant

Mijn vriendschap met Harry dateert al van voor de jaren 90, toen ik *Momentum* voor klavecimbel en basklarinet componeerde. Er werd al snel een duo met Annelie de Man (mijn echtgenote, een voortreffelijke klavecinist) en Harry geformeerd, het duo Double Action. Voor dit duo ontstonden vele nieuwe stukken; een lijst van werken is te zien in het fameuze boek over de basklarinet dat Harry publiceerde: *The bass clarinet: a personal history*. Aanvankelijk had hij er niet veel zin in en zag op tegen het vele werk, maar na veel aandringen wist ik hem over te halen zijn rijke ervaringen op te schrijven en was hij niet meer te stuiten. Het werd een heel bijzonder boek met niet alleen technische informatie, maar ook veel anekdotes en boeiende verhalen over zijn reizen en ervaringen met componisten.

Je merkt meteen dat Harry een man van de praktijk was, hij was wars van onnodige complexiteit en kon in een paar regels precies uitleggen hoe een bepaalde techniek gerealiseerd kon worden. Hij doceerde onder meer aan het conservatorium van Barcelona en was teleurgesteld toen bleek dat basklarinet geen hoofdvak kon worden. Tenslotte was hij inmiddels uitgegroeid tot een onbetwiste meester op dit instrument! In de vele YouTube-films die er over Harry te vinden zijn, komen zijn gevoel voor humor gekoppeld aan zijn onblusbare energie goed over het voetlicht. Mijn fascinatie als componist voor de basklarinet begon ook bij

Harry, hij kwam bij me in mijn studio en demonstreerde onvermoeibaar wat er allemaal mogelijk was. Daaruit ontstond het eerste stuk, *Momentum*, voor klavecimbel, basklarinet en tape. Er volgde een vruchtbare samenwerking waarin zo'n tien nieuwe werken ontstonden met wisselende bezettingen. Wat mij vooral fascineerde aan de basklarinet was de ongelooflijk rijke dynamische schakeringen en toonkleuren die mogelijk waren, tenminste in de handen van zo iemand als Harry. Welke moeilijkheden ik hem ook voor de voeten wierp, hij zei nooit: "Dit kan echt niet!" Kortom, een gedroomde rasmuzikant.

Iedereen die het voorrecht had Harry te kennen, zal het met me eens zijn: hij was een unieke persoonlijkheid die we zeer zullen missen.

Roderik de Man (componist)

Enorme drive, energie en enthousiasme

Nadat Harry in 1972 de Gaudeamuscompetitie had gewonnen, bood toenmalig directeur Kees Stolwijk hem een baan aan in Rotterdam. Ik had het geluk om deel uit te maken van Harry's eerste basklarinetklas. We deelden een grote interesse in jazzmuziek en een bevlogenheid voor nieuwe muziek. Het was een voorrecht om te zien hoe Harry omging met de nieuwe stukken die voor hem werden geschreven en muzikale informatie te krijgen uit de eerste hand. Ik zal me Harry's enorme drive, energie en enthousiasme altijd blijven herinneren. Ik ben mijn mentor Harry Sparnaay eeuwig dankbaar, dat hij mij de prachtige wereld van de basklarinet heeft binnengeleid en dat hij me gestimuleerd heeft om de basklarinetboodschap uit te dragen. Ik schrijf deze persoonlijke herinneringen in Helsinki, waar ik aan het eind van mijn solocon-

cert een muzikale hommage aan Harry heb gebracht in een stuk getiteld 'HS-HB' dat begint met de noten B (H), Es (S) en Bes (B). Een mooi en emotioneel moment, postuum gedeeld.

Henri Bok (basklarinettist)

Een visionair, een topmuzikant maar vooral een warm persoon!

Mijn eerste echte contact met de basklarinet (in de jaren 80) was toen ik moest invallen bij *Katzenlieder* van Stravinsky en de 'coup de foudre' was heel intens. Die basklarinet wou ik absoluut beter leren kennen en verdere verdieping bracht me onvermijdelijk bij Josef Horák, Harry Sparnaay, Henri Bok, Louis Sclavis, Michel Portal, Eric Dolphy ... Vrij vlug raakte ik door de basklarinet steeds meer gefascineerd door de hedendaagse muziek. Harry Sparnaay stak er voor mij met kop en schouders bovenuit. Hoe hij zich al dat nieuw materiaal eigen maakte en zijn grenzen steeds verlegde, werkte heel aanstekelijk, inspirerend en motiverend.

Wij hadden al enige jaren allerlei vluchtige contacten, maar op een dag was het zover dat Harry op de eerste rij zat op een concert waarbij ik onder meer mijn eigen composities uitvoerde – met improvisatie, electronics, video ... Harry knikte bemoedigend, waardoor ik me helemaal in de muziek kon gooien. Na het concert sprong hij recht en kreeg ik een stevige knuffel en werd het snel duidelijk dat ik een oprechte soulmate had gevonden. Met alle vragen kon ik steeds op elk moment bij hem als vriend en mentor terecht. Wat ik vooral onthoud, is zijn ontombare energie en positieve instelling, maar ook zijn vakmanschap en visie: het gaat altijd om de muziek, nooit om de techniek – je hebt een verhaal nodig. We hebben vele keren samen op het podium gestaan, creaties uitgevoerd, geïmproviseerd, technische speelmogelijkheden besproken en uitgezocht, over de toekomst van de basklarinet gefantaseerd, composities uitgewisseld ...

Met groot genoegen heb ik Harry op 11 april 2014 tijdens het Basklarinetfestijn in Amsterdam de allereerste Honorary Membership van de European Clarinet Association mogen uitreiken en tijdens ClarinetFest Madrid 2015 kreeg hij als eerste basklarinettist ooit het

Honorary Membership van de International Clarinet Association. Slechts nu en dan kom je iemand als Harry Sparnaay tegen. Het was een eer en groot genoegen tot zijn vriendenkring te behoren. Harry, je mag gerust zijn, met velen waken we erover dat je voor altijd onder ons bent.

Stephan Vermeersch ((bas)klarinetist)

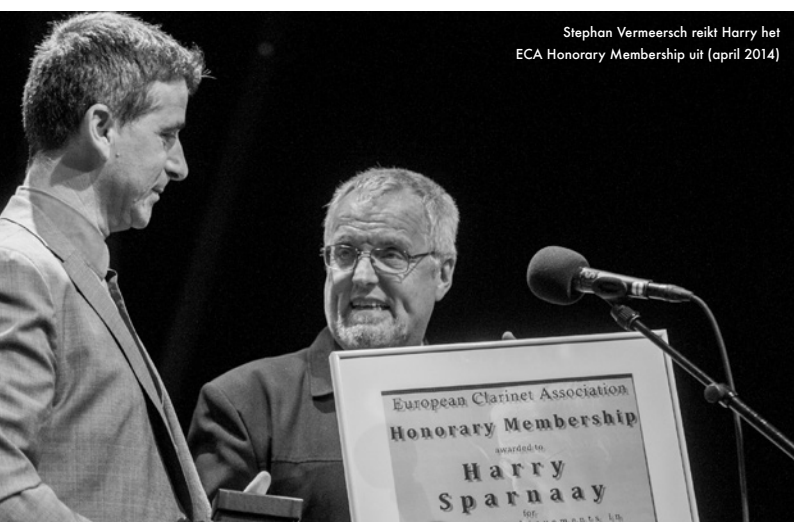
Kan niet bestaat niet ...

Mijn vroegste herinneringen aan Harry Sparnaay gaan terug naar 1989 toen ik voor de eerste keer het conservatorium van Amsterdam binnenliep om toelatingsexamen doen voor mijn voorgenomen studie basklarinet. Doodnervus stap ik het gebouw binnen en hoor luidkeels door de hal roepen: "Ahá jij moet die jongen uit Maastricht zijn!" Dat was Harry dus. Altijd aanwezig en de aandacht naar zich toe gericht. Niet bewust, zo was hij gewoon. De toelating verliep compleet anders dan verwacht. Eerst koffie drinken, kennismaken en daarna naar zijn kamer om voor te spelen. Dat laatste duurde niet zo heel lang, want hij hoorde een merkwaardig geluidje in mijn instrument. Tien minuten later zaten we samen te prutsen aan het instrument, totdat het euvel verholpen was. Dat typeerde Harry, altijd bezig met het instrument en muziek, maar ook behulpzaam.

Datzelfde jaar begon ik aan mijn studie basklarinet. Harry volgde geen leerplannen en methodes, maar had de bijzondere gave en het inzicht om te ontdekken wat iedere student nodig had om te groeien in eigen persoonlijkheid en muzikale ontwikkeling. Ik herinner mij nog dat ik tijdens het studeren van de laatste pagina van Isang Yung's *Monologue* er helemaal doorheen zat en dacht "ik kan dat stuk helemaal niet spelen", zijn opmerking was: "Ik heb er weken over gedaan om die vier maten onder de knie te krijgen. Voor volgende week doen we alleen die maten en voor de rest gewoon leuke andere dingen doen." Twee weken later speelde ik het stuk tijdens een concert!

Hij leerde je om nooit op te geven, niet bang te zijn voor een ingewikkelde partituur en 'kan niet bestaat niet'. Hij sprak altijd over 'onze' muziek, wat in feite het repertoire was wat hij zelf bij elkaar gepioneerd had. In het begin werd er lacherig over gedaan als hij bij componisten aanklopte voor nieuwe stukken. Inmiddels staat er bijna boven elk stuk voor basklarinet "opgedragen aan Harry Sparnaay" en hebben componisten als Xenakis, Donatoni, Isang Yung, Theo Loevendie, Luciano Berio en Mauricio Kagel het instrument ontdekt en een volwaardige plek gegeven. Voor mij was Harry meer dan een leraar of mentor: hij voelde als familie en hield van je alsof je familie was. Altijd welkom, geïnteresseerd, veel gelachen, serieuze gesprekken gevoerd over de dagelijkse muziekpraktijk, naar Buffet Crampon in Parijs, koffie drinken in een Amsterdamse koffieshop waar volgens Harry een slager was die lekkere broodjes verkocht! Masterclass in Evian Le Bains, lekker eten samen met zijn lieve vrouw Silvia, maar vooral mijn muzikale vader die mij gebracht heeft waar ik nu sta. Harry bedankt, we houden van je en zullen je nooit vergeten.

Jacques Dubois (basklarinettist)

Stephan Vermeersch reikt Harry het ECA Honorary Membership uit (april 2014)

Schitterende avonturen

Harry Sparnaay ken ik zo'n 40 jaar, eerst in het Asko Ensemble, toen Het Trio en als collega op het Amsterdams conservatorium. Ja ik mis die man, altijd vrolijk was hij, we hebben een mooie tijd gehad, daar ben ik hem nog altijd zeer dankbaar voor. Ik had nog regelmatig contact met hem via Facebook we zochten de wereld af naar oude opname van ons trio.

Het was natuurlijk een gok toen hij definitief voor de basklarinet koos, maar wat een schitterende toon had hij, enorme power maar ook uitermate subtiele klanken kon hij aan het instrument ontlokken.

Het Trio begon in het Asko, Jan Vriend had voor een programma een trio geschreven, *Heterostase 1982* voor fluit, basklarinet en piano. We speelde dat met Rene Eckhardt aan de piano, hij zat ook in het Asko. Het was een moeilijk stuk waar we hard op moesten repeteren. De samenwerking was gelijk enerverend en we vonden dat een unieke combinatie, toen is Het Trio geboren. 26 jaar lang hebben we de wereld afgereisd naar 24 landen, 180 trio's zijn er voor ons geschreven. We hebben schitterende avonturen beleefd. We hadden natuurlijk geluk om Harry erbij te hebben, hij was al wereldberoemd in die tijd. Daarbij hield hij van brieven schrijven; als eerste moesten we stukken hebben, dan kon je concerten krijgen, dat was zijn filosofie. En het werkte.

De naam Het Trio – door Harry bedacht – leverde in het buitenland wel af en toe problemen op. We hadden altijd veel plezier, men dacht dat 'Het' een naam was. Ik kan mij een poster herinneren met verticaal over de gehele poster het woord Het, daaronder klein 'trio'.

Franco Donatoni, onze lievelingscomponist noemde zijn trio 'Het': 9 spectaculaire deeltjes geheel, qua instrumentatie, symmetrisch opgebouwd. En Jonathan Harvey, bedacht een anagram, *'The Riot'* ('relletjes' en 'spectrum van kleuren'), het is een fenomenaal trio met een thema uit de *Symphony of Winds* van Stravinsky. We zullen ons Harry altijd herinneren.

Harrie Starreveld (fluitist)

Bladmuziek in je handbagage

Ik wilde basklarinet gaan studeren en beluisterde een basklarinet-eindexamen en dacht: ieks! moet ik dan ook die muziek spelen?! Maar nee hoor, Harry luisterde eigenlijk altijd goed naar zijn studenten en keek wat bij hem/haar paste. Tijdens mijn eerste basklarinetvoorspeelavond (getiteld *Zinderend Laag of Het Zinderend Laag slaat weer toe*) op het conservatorium van Amsterdam speelde ik de Othmar Schoeck *Sonate*, Petra Stump speelde *Duo* van Theo Loevendie, Tobias Klein en Lothar Ohlmeier speelden een improvisatieduo en Tobias speelde met zijn trio met gitaar en drums. Het mooie is dat we allemaal nog vrienden zijn (en Tobias en ik zijn getrouwd).

Toen ik met hoofdvak basklarinet begon, dacht ik: hoe vul ik een uur zonder dat Harry roept 'koffie!?' Dat was namelijk het teken dat hij genoeg gehoord had en dat je maar weer moest gaan studeren! Ik studeerde en studeerde en vulde talloze lesuren. Daar-

naast kon je ook altijd aankomen met vragen over componisten en mogelijk leuke stukken of tips vragen over het organiseren van concerten. Dat was nooit een wondertip, maar gewoon: het kost veel tijd en energie, maar dan heb je ook wat!

Ik ging met het conservatoriumensemble en Harry naar Cagliari, superleuk. Harry ging op Schiphol alle tassen controleren of je wel je bladmuziek in je handbagage had ... En passant kregen we zo ook allerlei lessen over het leven als musicus en wat daar allemaal kan gebeuren en hoe je dan kunt reageren.

Harry was een meester in het creëren van een 'wij-gevoel', saamhorigheid, ik denk dat dat een bijzonder talent is.

In 2012 had Huib Ramaer zin in een 'Laag weekend' in het Bethanienklooster. Harry was erbij en samen met zeven oudstudenten gaven we een concert. Harry liet toen weten: in 2014 wordt ik 70 en ga ik stoppen met basklarinet spelen! Wij organiseerden toen Basklarinet Festijn 2014. Dat was heel bijzonder en inmiddels komt er een derde editie aan.

Niemand dacht in 2014 dat een verwoestende ziekte een streep door het volgende mooie plaatje zou zetten: Harry zit lekker met Silvia in Spanje en volgt trots wat alle jongere collega's doen en tegelijkertijd speelt hij op zijn tenorsax jazz en rust uit van zijn drukke leven. Op 10 juni 2018 om 15.00 uur staan er vele musici in het Bimhuis Amsterdam en is Silvia ook aanwezig.

Harry: We missen je, maar houden je in onze harten.

Fie Schouten (basklarinettist)

Een serieuze klarinettist heeft ducttape bij zich ...

Ik leerde Harry Sparnaay op twee manieren kennen, eerst onbewust en later bewust.

Carnyx van Șerban Nichifor is een van de mooiste composities voor basklarinet die ooit geschreven zijn. Ik hoorde het voor het eerst toen ik 16 was en kreeg het niet uit m'n hoofd. Toen ik ontdekte dat het stuk was geschreven door een Roemeense componist, was dat een grote verrassing voor mij (*Alex komt zelf ook uit Roemenië, red.*). Ik bleef me lange tijd afvragen waar hij z'n inspiratie voor dit stuk vandaan had. Bij latere gesprekken met Șerban Nichifor hoorde ik dat Harry Sparnaay hem geïnspireerd had. Șerban vertelde me dat hij erg onder de indruk was van zijn manier van spelen, met een 'open mind' en een groot palet aan klankkleuren.

Harry en Alex Simu, backstage tijdens het European Clarinet Festival (april 2014)

foto: Maria Lepistö

Het stuk werd en wordt nog steeds gespeeld door alle Roemeense klarinetstudenten alsof het hun volkslied is. Het is fascinerend om terug te kijken en te zien hoe de Roemeense klarinettenisten beïnvloed en geïnspireerd zijn door Harry Sparnaay, terwijl velen van hen hem niet eens kenden!

Voor mij was het alsof ik door dit alles het licht had gezien. Ik luisterde er elke dag naar op mijn casetrecorder en droomde ervan om een groot musicus te worden.

Tien jaar later was ik bij het European Clarinet Festival in Gent en terwijl ik me klaarmaakte om te gaan optreden, liep Harry Sparnaay naar binnen en vroeg "Is dit mijn kleedkamer?" Ik kende hem toen alleen maar van foto's en verhalen, maar wist direct wie hij was. Ik antwoordde in het Spaans (zodat de Belgische organisatoren er niets van begrepen): "Ze hebben hier geen kleedruimtes geregeld, maar we kunnen deze ruimte delen". Hij lachte en zei "Ja, ze vergeten de musici altijd". Ik was net mijn tenorklarinet in elkaar aan het zetten en omdat het nog een prototype was, zat er ducttape op. Harry keek ernaar en zei: "Ik zie dat je een serieuze professional bent". Ik glimlachte en zei: "Hoezo?" Hij zei resoluut: "Alleen de 'real guys' experimenteren met hun instrument zo ver dat ze ducttape op een klarinet nodig hebben, ik heb altijd ducttape bij me". We barstten allebei in lachen uit.

Nadat ik z'n boek had gelezen en veel vaker met hem sprak, begreep ik dat hij een grote passie voor jazzmuziek had en dat hij toen hij jonger was graag jazzmusicus had willen worden, maar dat dat geen optie was in de periode dat hij naar het conservatorium ging. Toen hij met pensioen was, is hij tenorsaxofoon gaan spelen en we hadden het er vaak over dat hij in mijn band zou komen spelen om samen concerten te geven. We hadden afgesproken dat ik in maart 2018 bij hem zou komen en dat we dit plan zouden uitwerken.

Gelukkig is het tegenwoordig mogelijk om jazzklarinet te studeren aan een Nederlands conservatorium. Als ik lesgeef, voelt het alsof ik een hommage breng aan een man die vele poorten voor ons opende. Ik zie het als een verplichting om nieuwe wegen op te zoeken, ook als dat niet eenvoudig is. Hij deed het en daarom moet ik dat ook doen.

Alex Simu (o.a. klarinetdocent jazz- en wereldmuziekafdeling Codarts Rotterdam)

Harry was een 'originator'

Er zijn meer mensen, die ergens ontzettend goed in zijn, maar er zijn weinig 'originators'. Zo iemand heeft een geheel eigen(wijze) manier om tegen de dingen aan te kijken en geeft daar uiting aan in zelf gevonden taal en logica. Bij Harry was dat erg geworteld in de Amsterdamse cultuur. Een stad met een boventalig aantal van deze types. Denk ook aan het 'gouden' Ajax, aan de grote volkszanger, aan generatiegenoten als Hans Dulfer en Willem Breuker. Trefwoorden: dwars(ig), branie, lef, provocatief, maar ook Amsterdamse 'senuwe lijer.'

We zaten rond 1972 aan de koffie in Haarlem in een niet meer bestaand instituut: de Vakopleiding van de Muziekschool ter

Harry met Silvia Castillo

Bevordering van de Toonkunst. Aardige jongens waren we, met lange haren en Afghaanse jassen. Er werd flink gepaft. Daar kwam Harry binnen met een hele andere energie, die ons met doorringende stem al snel duidelijk maakte dat de hele Nederlandse muziekcultuur totaal was ingeslapen met orkestleden als kampioen 'ingeslapen'. Hij had net de Gaudeamus Prijs gewonnen en blaakte van het zelfvertrouwen. Verandering was op komst; musici zouden het heft in eigen hand nemen. Hij zou een cursus 'Moderne Muziek' gaan opzetten. We begonnen met Terry Riley's *in C*, Aulos van Theo Loevendie, en *Because it is* van Rob du Bois. Hij sleepte ons mee de studio in voor een opname voor het radioprogramma 'Aspecten van de Kamermuziek'.

Persoonlijk leuk vond ik, dat hij aanwezig was bij mijn eindexamen klarinet. Hij was immers, net als ik, met een jazzachtergrond en saxofoon de klassieke opleiding binnen gestapt. Een mooi gebaar van solidariteit!

Leo Koster (klarinet- en saxofoondocent)

Haring met uitjes

Toen ik dertig was, verhuisde ik naar een nieuw land omdat ik wilde studeren bij Harry Sparnaay, nadat ik hem had gehoord bij een solorecital in Oostende. De dingen die ik van hem leerde, hebben niet specifiek te maken met de basklarinet. Altijd als ik me verloren of ontmoedigd voel, is hij voor mij een grote bron van hoop en inspiratie.

Tijdens onze eerste ontmoeting vroeg ik Harry wat hij dacht van mijn visuele beperking in relatie tot de conservatoriumopleiding en hij antwoordde zonder aarzeling, met die kenmerkende lach op z'n gezicht: "Dat probleem moet ik zien op te lossen. Ik moet hier ook iets van leren, nietwaar?"

'Nieuwsgierigheid gekoppeld aan duidelijkheid', zoals in dit voorval, vatten de verbazingwekkende kwaliteiten die hij had, mooi samen. Van de ontelbare dingen die hij me leerde, zijn dit er een paar: - bereid nooit maar één stuk voor voor een concert. Wat als de

pianist opeens niet komt of als de apparatuur die je nodig hebt, niet werkt?

- denk heel goed en heel analytisch na over alle aspecten van het optreden: het produceren van een klank, het staan, spontaan en creatief reageren bij onverwachte problemen. En hij zei ook: "Als een musicus begint na te denken terwijl hij aan het optreden is, dat is fout ..."

- eet nooit een kroket voordat je gaat spelen. Het is oké om haring met uitjes te eten, maar alleen als er geen publiek is ...

- doe datgene waarvan je denkt dat het het beste is om te doen en wees geduldig. Hij zei: "Als je denkt dat wat jij zou moeten doen nog niet bestaat, dan moet je zorgen dat het er komt. Dan bestaat het." Maestro: je dood kwam voor mij veel te vroeg. Ik denk niet dat ik echt kan beschrijven hoe bedroefd ik ben vanwege dit grote verlies.

Oğuz Büyükberber (basklarinettist)

De Johan Cruijff van de basklarinet

Toen ik mijn klarinetstudie bij Ru Otto op het Amsterdams Conservatorium had afgerond in 1958 bleef ik daar in de Bachstraat mijn hoofdvak compositie volgen tot het eindexamen in 1960, waardoor ik ook in contact bleef met mijn klarinetleraar Ru Otto, aan wie ik veel te danken heb.

Ik gaf aan het conservatorium ook nog klarinet- en ensemblespellen. Ru klampte me op een dag aan en zei dat hij een leerling had die talentvol de basklarinet beoefende. Hij bracht ons met elkaar in contact en Harry vroeg me meteen of ik een stuk voor basklarinet wilde schrijven, omdat er voor dat instrument vrijwel niets was. Tja, ik wist niet goed of ik het doen moest. Harry had een duo met de pianist Ed Wertwijn, maar door diens drukke bezigheden kwam dat niet uit de verf. Ik adviseerde hem contact op te nemen met pianist Polo de Haas, die net afgestudeerd was. Dat bleek te werken en ze vroegen mij een stuk voor ze te schrijven. Dat heb ik gedaan en dat was dus het eerste van de vele, vele stukken die voor Harry zijn geschreven. Later schreef ik ook nog een basklarinetsolostuk voor hem, getiteld *Duo for Bass Clarinet solo*. Maar dat was niet het einde van onze samenwerking. Later, ergens in de 70'er jaren, kwam er een productie tot stand in Carré te Amsterdam: de *Bacchanten*, geregisseerd door Erik Vos. Ik had daarvoor een aantal musici gevaagd uit verschillende disciplines, waardoor de met engeltjesvleugeltjes uitgeruste fluitiste Leonore Pameyer en Harry gecombineerd werden met jazzmusici als drummer Martin van Duynhoven, trombonist Willem van Manen, vibrafonist Jeroen Goldsteen en de veelzijdige saxofonist Leo van Oostrom.

De banden met Harry werden nooit helemaal verbroken. Zo speelde hij mee op de LP Chess die ik met mijn Consort maakte. Ik leerde ook zijn dochters kennen en Sylvia, zijn tweede vrouw. Met haar ging hij uiteindelijk in Spanje wonen om van zijn pensioen te genieten, voor zover hij dat kon tenminste, want hij was altijd een buitengewoon energiek iemand, iets wat hij van zijn moeder had geërfd, die ik tot op zeer hoge leeftijd mocht bewonderen als een typische Amsterdamse vrouw uit de Pijp met

Harry met Ru Otto bij het afscheidconcert in 2014

een ongelofelijke vitaliteit.

Ik heb Harry altijd de Frans Brüggén van de basklarinet genoemd, ook zo'n pionier en daarnaast vind ik Harry zo uniek dat ik niet aarzel hem zelfs de Johan Cruijff van de basklarinet te noemen, ook zo een Amsterdammer.

Theo Loevendie (componist)

Nieuwe universa van de nieuwe muziek

"Tadadawapata, tadadawapta, Weber had voor de klarinet nooit mogen bestaan. Dat derde deel van het eerste klarinetconcert is toch je reinste onderbroekenlol!" Het was niet zo dat Harry tegen de klassieke muziektradities was, hij hield van Brahms en Debussy, van de laatste had hij de cellosonate bewerkt voor basklarinet, maar hij schopte af en toe met plezier tegen de gezapige en conservatieve kanten van de klassieke muziekwereld.

Zijn belangrijkste opdrachten als musicus en leraar waren aan de ene kant het bekend maken van het instrument de basklarinet met haar unieke, verbazingwekkende mogelijkheden en aan de andere kant het onthullen van de bonte nieuwe universa van de nieuwe muziek aan de wereld.

Als Harry opkwam bij een concert spatte het enthousiasme en de energie er van af. Daarbij droeg hij de basklarinet met glimmende trots. Als toeschouwer werd je al in zijn geestdrift meegenomen voordat hij een noot had gespeeld. Bij een goede nieuwe compositie wist hij weergaloos de kern te raken en bij een matig stuk wist hij er met bravoure altijd nog een leuk concert van te maken "Toen ik een componiste uit Tsjechië vertelde dat ik invloeden van Janáček in haar muziek hoorde, was zij ontroerd en dankbaar. Dat zou bij een Nederlandse componist niet zo gauw gebeuren", vertelde Harry ooit.

In Nederland zijn we vaak goed in pionieren – en Harry was daar een goed voorbeeld van – maar vaak minder goed in het waarderen van onze tradities en ons verleden.

Ik hoop dat de leerlingen van Harry op eigen wijze zijn rijke muzikale nalatenschap kunnen voortzetten. Ik wens ook dat de maatschappij zuinig zal zijn op en waardering en een open geest zal hebben voor de paden die Harry heeft aangelegd.

Vanuit een dergelijke open geest zal het creatieve dat leidt tot het ontsluiten van telkens nieuwe wonderbaarlijke (muzikale) universa levensvatbaar blijven. Daar stond en staat Harry voor.

Frans Moussaïf (basklarinettist)